

Egy szavunk sem lehet: ez világos beszéd. Jézus világosan elmondja, mit vár tőlünk. Ráadásul mindez igen egyszerű. Ennyit fognak odaát számon kérni tőlünk. Képesek vagyunk ezt felfogni...? Aprópénzre váltani...? Mert kifogásunk, az van bőven... Pedig eszközeink is lennének. Itt van mindjárt a Hazai Rászorulókért Alapítvány, vagy a „Csak egyet” szolgálat, esetleg a Mécs börtönlátogató szolgálat. Csak a szándék, a jó elhatározás hiányzik a legtöbbször. Elfoglaljuk magunkat „fontos” dolgokkal, és nem marad idő a betegek meglátogatására, vagy a börtönben sínylődők, a szegények megsegítésére...

Pedig ha csak egyszer látnánk átcsillanni egy beteg szemén Jézusét...

Nekem azzal is gondom volt, hogy mit adjak a kéregető hajléktalannak. Azt hallottam ugyanis egy velük „hivatalból” foglalkozótól, hogy nem teszek jót azzal, ha pénzt adok. Viszont nem hagyott békén, hogy ne menjek el mellettük tétlenül. Megkérdeztem hát az akkori lelki vezetőmet, mit tanácsol. És azóta is eszerint járok el. Azt mondta: „Valóban nem jó, ha pénzt adsz. Adjál neki inkább egy csokit vagy nápolyit. Az biztosan jólesik neki, és legalább aznap már biztosan nem hal éhen.” Nem nagy dolog a táskába bekészíteni egy párat...

Ez csak egy ötlet. De ha kérjük, a Lélek egészen biztosan még több jó ötlettel el fog látni.

Almássy Mária, Budapest